

'Concerto grosso'

ra resulta que la solució al finançament autonòmic de Catalunya és el concert econòmic. Com deia la meua àvia, ara que ja hem après a dir *penícula*, resulta que n'hi diuen *flim*. Jordi Pujol ha dit (o ha reconegut?) que la solució per al finançament autonòmic de Catalunya haurà d'acabar essent un concert similar al que tenen al País Basc, en què el govern autonòmic recaptaria directament els impostos i pagaria a Madrid la quantitat corresponent per mantenir els serveis centrals de l'estat i la solidaritat amb les comunitats menys afavorides.

L'estupefacció general ha estat evident, perquè com qui diu no fa ni quatre dies que Convergència i Unió ha pactat amb el Partit Popular un sistema de finançament diferent, menys autonomista –per dir-ho d'alguna manera–, basat en la cessió del 30 per cent de l'impost sobre la renda a les comunitats autònomes. Però pensant-ho bé la solució del concert econòmic tindrà cada vegada més sentit i Jordi Pujol no ha fet més que admetre-ho en públic, que ja és molt.

És molt perquè fins ara tant ell com Convergència Democràtica havien tirat pilotes fora en aquest tema. El mateix conseller d'Economia, Macià Alavedra, posava cara d'"on vas a parar!" quan els periodistes li preguntaven sobre la possibilitat de reivindicar el concert per a Catalunya, i fins i tot donava enraonats arguments en contra explicant els inconvenients del sistema basc, que ara no recordem. Potser ell sí que els recorda.

Serà un poema veure les cares dels diputats del Parlament de Catalunya que formen part de la comissió encarregada d'estudiar el sistema del concert, quan tinguin la pròxima reunió. La idea de crear la comissió va ser d'Esquerra Republicana, i Convergència i Unió va semblar que l'acceptava a contracor. Fins ara, les activitats de la comissió, que presideix el convergent Ramon Camp, han estat gairebé clandestines.

Definitivament, ha estat un autèntic i inesperat *concerto grosso*. Jordi Pujol ha posat en solfa un tema de futur, tot i que sorprengui la coincidència astral d'haver-ho fet precisament el mateix dia que Àngel Colom i Pilar Rahola

van anunciar la sortida d'Esquerra Republicana. Però no barregem les coses i anem pel que fa al cas, perquè s'ha de reconèixer que els pròxims anys les condicions per parlar seriosament d'un concert econòmic per a Catalunya seran cada vegada més favorables.

Parlar de concert econòmic no és parlar de la independència, però s'hi assembla. S'assembla a la independència que tindran els països de la Unió Europea, una situació en què, com ara, cada estat recaptarà els impostos i en pagarà la part corresponent a Brussel·les, on es

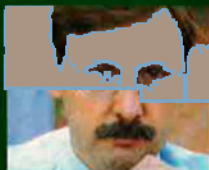
decidiran –com ja es decideixen ara– moltes polítiques comunitàries. Encara que cadascú mantingui símbols, tradicions i cultura. Una situació en què –a partir del 2002– hi haurà una moneda única i per tant una única política monetària. I això provocarà una més gran harmonització d'impostos entre els diferents països europeus, com de fet ja està passant.

Per tant, el pes de Madrid i de totes les capitals estatals en política econòmica anirà de baixa, perquè cediran poder cap amunt. És llei de vida. I al mateix temps, les comunitats autònomes de l'estat espanyol hauran començat a exercir la famosa capacitat normativa, és a dir, a posar, treure o modificar alguns impostos en la mesura que els ho permet el nou sistema de finançament auto-

nòmic. D'aquí a quatre anys o cinc, per tant, l'experiència autonòmica en matèria fiscal serà molt més gran que ara i les comunitats autònomes ja hauran estrenat la seva participació en l'Agència Tributària, la part més ingrata del tema: cobrar impostos i perseguir els defraudadors.

Fer ara el salt de l'actual sistema al concert econòmic és impensable. D'aquí a uns anys, no serà tan desgavellat. Potser per això –al marge dels motius de tàctica política i electoral que l'hagin pogut impulsar a fer-ho–, Jordi Pujol ha vist arribada l'hora de parlar obertament del tema. No en va, l'actual nivell de relació política entre Catalunya i l'estat espanyol es basa des de fa temps en pactes provocats per l'aritmètica parlamentària a les Corts espanyoles, i això se'n pot anar en orris el dia que fallin les sumes. Ja està bé començar a pensar en una solució definitiva. ■

JORDI FORTUNY

“La solució del concert econòmic tindrà cada vegada més sentit i Jordi Pujol no ha fet més que admetre-ho en públic, que ja és molt.”